

Arrest

nr. 150 148 van 29 juli 2015
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cambodjaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 november 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 januari 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 18 oktober 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot. Op 16 april 2013 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen.

1.2 Op 31 mei 2013 overlijdt de Belgische echtgenoot van de verzoekende partij.

1.3 Op 19 juli 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 27 oktober 2014 vult zij deze aanvraag aan.

1.4 Op 27 oktober 2014, bij arrest met nummer 132 113, verwerpt de Raad het tegen de in punt 1.1 vermelde bijlage 20 ingestelde beroep.

1.5 Op 20 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Op 29 juli 2015, bij arrest met nummer 150 147, wordt deze beslissing vernietigd.

1.6 Op 20 november 2014 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op 28 november 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Mevrouw,

Naam, voornaam: P(...), S(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Khmerische Rep. Cambodja

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“Artikel 8 EVRM beschermt het privé- en gezinsleven.

(…)

Eerste onderdeel: het privé- en gezinsleven van verzoekster:

Verzoekster woonde in België bij en verzorgde de man met wie zij huwde en jarenlang een relatie had. Zij bezoekt geregeld het graf van haar man en heeft intensieve contacten met haar schoonfamilie in dewelke zij werd opgenomen als één van hen.

Het gaat om familie, zodat de bestreden beslissing een inbreuk maakt op het recht op familieleven van verzoekster.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt: (...)

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Dat het bezoeken van het graf van haar overleden echtgenoot en het contact onderhouden met diens familieleden, deel uitmaakt van het privé- familie- en gezinsleven van verzoekster, is een element waar verwerende partij niet genoeg rekening mee heeft gehouden.

Dat verzoekster opgenomen is in de familie van haar overleden echtgenoot, blijkt uit de vele verklaringen die aan het regularisatiedossier werden gevoegd.

Ook voor de zoon van de overleden echtgenoot van verzoekster is het contact van groot belang, om de herinnering aan zijn vader levend te houden. De eerste vrouw van de heer V(...) verklaarde:

“Voor mijn zoon is S(...) het enige dat van zijn vader hier overblijft en daarom wil ik ook graag dat ze blijft”. (zie aanvraag p. 10)

Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens beschermt het recht op een gezinsleven, en maakt hierbij geen onderscheid naar de vorm van dit gezinsleven.

De bestreden beslissing houdt echter geen enkele rekening met deze elementen, de bestreden beslissing rept immers met geen woord over het feit dat de Minister of zijn gemachtigde rekening zou hebben gehouden met het gezins- en privéleven van verzoekster.

In strijd met artikel 74/13 Vreemdelingenwet stellen verzoekers vast dat verwerende partij, bij het nemen van de bestreden beslissingen, geen rekening heeft gehouden met het gezins- en privéleven van verzoekster en de impact van een terugkeer voor haar.

Op dezelfde dag werd aan verzoekers eveneens een beslissing betekend waarbij de aanvraag 9bis van verzoekster onontvankelijk wordt verklaard.

Deze beslissing heeft eveneens het voorwerp uitgemaakt van een beroep voor Uw Raad gezien deze beslissing eveneens te weinig aandacht besteed aan de duurzame banden die verzoekster heeft opgebouwd in België, waar zij de voorbije drie jaar heeft gewoond, waar zij werkt, haar echtgenoot verloren heeft, in diens familie is opgenomen en diens graf geregeld bezoekt.

Verzoekster heeft echter conform artikel 8 en 13 EVRM recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Zij moeten dus in staat zijn huidig bevel om het grondgebied te verlaten, beslissing die overeenstemmend artikel 1, 6° Vreemdelingenwet de beslissing is die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt, in rechte aan te vechten voor Uw Raad.

Gezien het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Jozef t. België geoordeeld heeft dat de UDN procedure, niet voldoet aan de vereisten van artikel 13 EVRM, worden verzoekers zodoende ontzet van de mogelijkheid om een effectief rechtsmiddel uit te oefenen tegen de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing onderzoekt immers in geen geval of een terugkeer, rekening houdend met de situatie van verzoekster, geen schending inhoudt van artikel 8 EVRM en het non-refoulement beginsel. De bestreden beslissing dient op basis hiervan te worden vernietigd.

Verwerende partij is op de hoogte van het feit dat verzoekster haar echtgenoot verloren is en sindsdien in diens familie is opgenomen. Zij is op de hoogte dat zij het graf van haar man geregeld bezoekt omdat zij daar behoefte aan heeft en om hem eer te bewijzen.

In casu rept de bestreden beslissing echter met geen woord over het privé-leven van verzoekster in België en de gevolgen hierop ingeval van terugkeer.

Uit de rechtsleer blijkt ook duidelijk dat artikel 8 EVRM het privé-leven beschermt en dit begrip wordt als volgt gedefinieerd door de Raad van Europa:

« Pour les Juges de Strasbourg, la vie privée est un concept étendu qui ne se prête pas à une définition exhaustive⁹. Ce concept est notamment plus large que celui de droit à l'intimité [privacy] et concerne

une sphère au sein de laquelle toute personne peut librement s'efforcer de développer sa personnalité et de s'épanouir. En 1992, la Cour a ainsi déclaré :

Il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables.

De sorte que la vie privée inclut nécessairement le droit de développer des relations avec d'autres personnes et avec le monde extérieur. »

Vrije vertaling :

“Voor de rechters van Straatsburg, is het begrip privé-leven een breed begrip dat zich niet leent aan een beperkende omschrijving. Dit bijzonder concept is breder dan het recht op privacy en betreft een gebied waarbinnen een persoon vrij zijn persoonlijkheid kan ontwikkelen en laten bloeien. In 1992 verklaarde het Hof:

Het zou te beperkend zijn, het begrip te beperken tot een "intieme kring" waarbinnen dewelke iedereen zijn leven kan leiden zoals hij kiest en de buitenwereld hiervan volledig uit te sluiten. Respect voor het privé-leven dient tot op zekere hoogte, ook het recht te omvatten voor een individu om relaties te ontwikkelen. Het privé-leven omvat bijgevolg noodzakelijkerwijs het recht om relaties met anderen en met de buitenwereld te ontwikkelen.”

Hetzelfde rapport gaat voort :

« Pour savoir si une décision de déportation d'une personne d'un Etat contractant est compatible avec le respect de sa vie privée et familiale, la Cour évalue l'étendue des liens entre l'individu concerné et les pays hôte et de destination (le pays d'origine). Pour ce faire, elle prend notamment en considération :

- la durée du séjour et la connaissance de la langue et de la culture de l'un ou l'autre Etat ;*
- l'existence de liens familiaux et d'un cercle social dans l'un ou l'autre Etat ;*
- l'incidence de la déportation sur leurs relations avec les membres de la famille restés sur place ;*
- toute autre considération personnelle, telle que l'état de santé ou des facteurs psychologiques, de nature à rendre la déportation particulièrement pénible pour l'individu concerné.*

Ces facteurs sont ensuite mis en balance avec les raisons invoquées à l'appui de la déportation – prévention de la criminalité et des désordres en cas d'infraction pénale ou bien-être économique du pays lorsque celui-ci dispose d'une politique stricte d'immigration – pour déterminer si l'ingérence dans la vie familiale est proportionnée au besoin. »

Vrije vertaling :

“Om te kunnen nagaan of een beslissing tot verwijdering van een persoon van een Verdragsluitende Staat in overeenstemming is met zijn privé-en gezinsleven, beoordeelt het Hof de omvang van de relatie tussen het individu en het gastland van bestemming (het land van herkomst). Om dit te doen, houdt het Hof onder meer rekening met:

- de duur van het verblijf en de kennis van de taal en cultuur van elke Staat;*
- het bestaan van familiebanden en een sociale kring in elke Staat;*
- de invloed van de verwijdering op de relaties met achtergebleven familieleden;*
- ieder andere persoonlijke overweging, zoals de gezondheid of psychologische factoren, die van aard zijn om de verwijdering bijzonder moeilijk te maken voor het betrokken individu.*

Deze factoren worden vervolgens afgewogen tegenover de redenen die ter ondersteuning van de verwijdering worden aangevoerd - de voorkoming van criminaliteit en wanorde in het geval van een strafrechtelijk misdrijf of het economisch welzijn van het land als deze een strikt beleid voert inzake immigratie - om vast te stellen of de inmenging in het gezinsleven in verhouding staat tot het doel.”

De Raad van Europa stelt duidelijk dat ieder andere persoonlijke overweging die de verwijdering bijzonder moeilijk zou maken voor de betrokkene door de Staten in rekening moeten worden genomen vooraleer ze beslissing om een vreemdeling te verwijderen.

Het privé- en familieleven valt weldegelijk onder de bescherming voorzien door artikel 8 EVRM en hieronder vallen dus ook sociale relaties.

Verwerende partij had, overeenkomstig paragraaf 2 van artikel 8 EVRM, een afweging moeten maken tussen het privé- en familieleven van verzoekster en het noodzakelijk belang om verzoekster te dwingen terug naar Cambodja te gaan.

Zoals de Raad van Europa het heeft gesteld (zie hierboven) diende verwerende partij de aangehaalde elementen af te wegen "tegenover de redenen die ter ondersteuning van de verwijdering worden aangevoerd - de voorkoming van criminaliteit en wanorde in het geval van een strafrechtelijk misdrijf of het economisch welzijn van het land als deze een strikt beleid voert inzake immigratie - om vast te stellen of de inmenging in het gezinsleven in verhouding staat tot het doel."

Zodoende schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM gezien het geen onderzoek heeft gemaakt van de door verzoekers ingeroepen sociale relaties, haar behoefte aan contact met de familieleden van haar overleden man en haar wens om zijn graf te blijven bezoeken, hetgeen eveneens onder het recht op een gezins- en privéleven valt, evenals de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot artikel 8 van het EVRM het volgende:

"Verzoekster stelt dat zij een familieleven heeft in België zelfs als haar echtgenoot overleden is. Zij verwijst dan naar het feit dat zij contact wilt onderhouden met zijn familieleden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster geen familie heeft in België.

Verzoekster had een aanvraag tot gezinshereniging ingediend als echtgenote van een Belg, maar het verblijfsrecht werd geweigerd omdat de referentiepersoon niet aan dat wettelijke voorwaarden voldeed. Verzoekster is in januari 2012 naar België gekomen en met haar echtgenoot samengewoond tot mei 2013, toen haar echtgenoot overleed.

Voor verzoekster zijn de familieleden van de persoon waarmee zij samenwoonde slechts sociale contacten. Zij toont niet aan dat haar band met de familieleden van de partner zo nauw zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen.

Verzoekster verblijft illegaal in België en uit het illegaal verblijf kunnen geen rechten worden geput.

Zij is niet in het bezit van een geldig visum. In dit geval moet verwerende partij, op grond van de gebonden bevoegdheid een bevel om het grondgebied te verlaten geven.

(...) In casu heeft verzoekster geen familie in België. Zij toont niet aan dat, gelet op de korte duur dat zij in België verbleef, zij nauwe banden heeft tot stand gebracht met de aangetrouwde familie.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de „fair balance” -toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene

verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.”

2.3 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt, daar geen onderzoek werd gedaan naar de door haar ingeroepen sociale relaties, haar behoefte aan contact met de familieleden van haar overleden man en haar wens om zijn graf te blijven bezoeken. Zij wijst op het feit dat haar op dezelfde dag als de thans bestreden beslissing eveneens een beslissing werd betekend waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dat deze beslissing eveneens het voorwerp uitmaakt van een beroep voor de Raad, gezien deze beslissing eveneens te weinig aandacht besteedt aan de duurzame banden die de verzoekende partij heeft opgebouwd in België, waar zij de voorbije drie jaar heeft gewoond, waar zij werkt, haar echtgenoot verloren heeft, in diens familie is opgenomen en diens graf geregeld bezoekt.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooreerst te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu beroept de verzoekende partij zich zowel op een gezinsleven als een privéleven.

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Evenwel benadrukt de Raad (zo ook de verwerende partij in haar nota met opmerkingen) dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als

dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende en er haar geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, geschiedt er geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/Verenigd Koninkrijk*, § 37). Het betoog van de verzoekende partij aangaande het tweede lid van voormeld artikel 8 is dan ook niet dienstig.

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, *Antwi e.a./Noorwegen*, § 89).

Uit het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten blijkt generlei afweging met betrekking tot artikel 8 van het EVRM. Zoals de verzoekende partij ook zelf aangeeft, werd op dezelfde dag (met name op 20 november 2014) als de thans bestreden beslissing echter ook een beslissing genomen waarbij een aanvraag van 19 juli 2013 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Een onderdeel van de motivering van laatstgenoemde beslissing heeft wel betrekking op artikel 8 van het EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich in voormelde aanvraag van 19 juli 2013 heeft beroepen op artikel 8 van het EVRM. Zij heeft hierbij gewezen op de aanwezigheid van familieleden in België, waarbij zij aangeeft dat zij sinds het overlijden van haar echtgenoot in diens familie is opgenomen. In dit onderdeel van haar aanvraag dringt zij tevens aan op een afweging tussen haar privéleven en haar banden in België. Elders verwijst zij nog naar andere elementen, zoals het feit dat zij het haar piëteitsplicht vindt het graf van haar echtgenoot te bezoeken en hiertoe emotionele nood heeft, dat zij hier werkt en zich geïntegreerd heeft. Bij haar aanvraag voegt zij ook verschillende verklaringen van kennissen en vrienden, waaronder ook familieleden van haar echtgenoot, zoals diens ex-vrouw en ex-schoonmoeder – die beiden verwijzen naar het belang van de aanwezigheid van de verzoekende partij voor de zoon van haar overleden echtgenoot –, en een neef en aangetrouwde nicht.

In voormelde onontvankelijkheidsbeslissing van 20 november 2014 wordt met betrekking tot de familiebanden en artikel 8 van het EVRM het volgende gesteld:

“Ook de bewering dat zij sinds het overlijden van haar man in de familie van haar man is opgenomen kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag

in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”

Bij arrest met nummer 150 147 van 29 juli 2015 vernietigde de Raad de beslissing van 20 november 2014 waarbij de aanvraag van 19 juli 2013 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, op grond van een schending van artikel 8 van het EVRM. In dit arrest overwoog de Raad onder meer het volgende:

“De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift aan dat de gemachtigde een afweging had moeten maken tussen het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij en het belang haar te dwingen terug naar Cambodja te gaan teneinde er een machtiging tot verblijf aan te vragen. De gemachtigde is in de bestreden beslissing van oordeel dat “de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”. Met betrekking tot “de familiale relaties” stelt hij dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van deze relaties betekent, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Vervolgens stelt hij dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Zodoende dient te worden vastgesteld dat, daar waar de bestreden beslissing nog blijk geeft van enige afweging met betrekking tot het gezins- en familieleven van de verzoekende partij – de Raad spreekt zich in casu niet uit over de vraag af deze afweging afdoende is –, enige afweging aangaande het privéleven van de verzoekende partij ontbreekt. De gemachtigde beperkt zich immers tot de stelling dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. De verzoekende partij voert aangaande deze stelling een uitgebreid betoog, waarin zij benadrukt dat deze stelling niet strookt met de rechtspraak van het EHRM. In dit verband dient er inderdaad op gewezen te worden dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt, zoals de verzoekende partij ook zelf aangeeft, het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Finland, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko/Letland, §§ 95-96). Het oordeel van de gemachtigde in de bestreden beslissing dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt dan ook niet te rijmen met de rechtspraak van het EHRM. Daar de gemachtigde zijn oordeel dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privéleven slechts onderbouwt door te stellen dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, stelling die niet overeind kan blijven, en verder niet overgaat tot enige afweging, voert de verzoekende partij terecht aan dat de gemachtigde geen onderzoek heeft gevoerd naar de verschillende belangen en daarmee artikel 8 van het EVRM schendt. De Raad merkt nog op dat ook bij de voorbereiding van de bestreden beslissing of elders in het administratief dossier geen blijk wordt gegeven van enige belangenafweging in het licht van een privéleven van de verzoekende partij in België. Ten slotte wijst de Raad erop dat hij zelf niet tot deze belangenafweging kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).”

Door de vernietiging is voormelde onontvankelijkheidsbeslissing *ex tunc* uit het rechtsverkeer verdwenen en wordt deze aldus geacht nooit genomen te zijn geweest. Gezien uit het administratief dossier niet blijkt dat nog op een andere manier dan door middel van de vernietigde beslissing van 20 november 2014 enige afweging werd gedaan in het licht van het ingeroepen privéleven van de verzoekende partij en artikel 8 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij terecht aanvoert dat de door haar ingeroepen elementen die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, niet onderzocht werden en voormeld artikel 8 zodoende geschonden is.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij niet aantoont dat de banden met haar familieleden zo nauw zijn dat ze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM

zouden vallen. De Raad wijst er echter op dat dit een *a posteriori* motivering uitmaakt. Noch uit de bestreden beslissing noch elders uit het administratief dossier blijkt immers dat de gemachtigde deze overwegingen heeft gemaakt bij zijn beoordeling van artikel 8 van het EVRM. Bovendien gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat de verzoekende partij zich niet slechts op een familieleven, maar tevens op een privéleven heeft beroepen. In dit verband kan er op gewezen worden dat de verwerende partij zich voor het overige slechts beperkt tot een theoretisch betoog aangaande artikel 8 van het EVRM, waarbij zij niet ingaat op de concrete uiteenzetting van de verzoekende partij aangaande de elementen die onder het begrip 'privéleven' vallen en door artikel 8 van het EVRM beschermd worden. Zodoende wordt geen afbreuk gedaan aan hetgeen de Raad hoger heeft vastgesteld.

Een schending van (de beoordelingsplicht in het licht van) artikel 8 van het EVRM wordt zodoende aannemelijk gemaakt.

2.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 november 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE